

Коментар Адвентистської церкви з нагоди свята Різдва

“Я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім. Бо сьогодні в Давидовім місті народився для вас Спаситель, Який є Христос Господь.

А ось вам ознака: Дитину сповиту ви знайдете, що в яслах лежатиме.

І ось раптом з'явилася з Анголом сила велика небесного війська, що Бога хвалили й казали:

Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!”
(Луки 2:10-14).

Прихід Спасителя у світ ангел Господній називає великою радістю, яка несе славу Богу, мир Землі та добру волю людям. Саме так усі християни в історії сприймали величний, епохальний факт Різдва. Спаситель, тисячоліттями очікуваний праведниками від Адама, обіцяний пророками, нарешті прийшов. Велика радість, слава, мир і добра воля. Хіба не цього потребує наш зраний і втомлений світ?

Хоча євангелісти й називають прихід Бога у світ “народженням” (Матвія 1:18), контекст Біблії показує, що 2000 років тому у Віфлеємі одвічний Творець не з'явився, не виник, а прийняв людську подобу як дитя земної жінки: “Споконвіку було Слово... І Слово стало тілом” (Івана 1:1, 14), “Христос явився у тілі” (1Тимофія 3:16, переклад І.Хоменка).

Різдво (прихід Спасителя у світ для мученицької смерті на хресті) є біблійним та історичним фактом. Водночас ніде в Біблії немає заповіді відзначати цей факт як святкову дату. У земному служінні Ісуса мало значення не стільки Його народження, скільки Його смерть за гріхи людства. Так і земний Храм у біблійному Ізраїлі містив щоденні та щорічні ритуали, які вказували на Месію як Божого Слугу та жертвоне “Ягня” (Ісаї 53, Івана 1:29), але не було ніяких свят, прив'язаних до Його приходу в світ.

Відтак, адвентисти усвідомлюють людський, історичний,

традиційний характер свята Різдва. Богословські та історичні студії показують, що візит Марії та Йосипа у Віфлеєм міг припадати на час після свята Кучок (наметів), тобто на кінець вересня – жовтень. Ті, хто відвідував сучасний Ізраїль, знають, що в грудні там у полі може лежати невеликий сніг, іде дощ і досить холодно. Малоімовірно, щоб пастухи ночували в полі з отарами (Луки 2:8-14) за таких погодних умов.

Звичай святкувати Різдво невідомий ранній Церкві. Святковий день 25 грудня за різними оцінками виник не раніше четвертого століття як спроба створити християнську альтернативу громадянському святу Римської імперії – Дню непереможного Сонця.

З іншого боку, у світській державі Україна Різдво та Великдень є ледь не єдиними днями на рік, коли відносно масово українці згадують про Євангеліє та його головну фігуру – Спасителя світу Ісуса Христа. Ця обставина спонукає адвентистів позитивно оцінювати таку нагоду розповісти своїм співвітчизникам про найкращу Добру новину в історії – приход обіцяного у віках Спасителя та початок Його рятівного служіння кожному землянину в історії. Служіння, яке наш Господь після смерті на Голгофі, воскресіння та повернення на Небо продовжує як Первосвященик Небесного Святилища (До євреїв 8:1-2, 9:11-12).

Прес-служба Адвентистської церкви в Україні